

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200933
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8619200933.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne U. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX T., štátna občianka SR, zastúpenej JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom, so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 205,42 Eur s príslušenstvom o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 6Csp/49/2019 -101 zo dňa 10.09.2020 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 3205,42 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 13.06.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka podľa ust. § 290 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), podľa ust. § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 52a ods. 1, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1,2, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ust. § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a podľa § 3 ods.5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobkyňu ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalobkyni, ktorá sa ho zaviazala vrátiť za stanovených podmienok. Predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným vychádzajúc zo zmluvy o úvere je

spotrebiteľský. Tento sa potom riadi citovanými zákonnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a vo veciach, ktoré neupravuje, zákonnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný uzatvoril so žalobkyňou dňa 18.10.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8300052047, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi v skutočnosti úver po odpočítaní odplaty za poskytnutie služby 215,75 Eur len vo výške 1 284,25 Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v mesačných splátkach po 80,37 Eur po dobu 42 mesiacov. Pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv je potrebné vychádzať z toho, že každá spotrebiteľská zmluva musí byť transparentná. Zmluvné podmienky musia byť formulované jasne a zrozumiteľne nielen gramaticky, ale aj z toho pohľadu, aby spotrebiteľ bol schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú (rozsudok ESD C-26/13). Súd prvej inštancie podrobil predloženú zmluvu súdnej kontrole a vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje korektné povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako tieto určuje citované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval absenciu obligatórnej náležitosti, a to termín konečnej splatnosti úveru (doby trvania úveru). Splatnosť úveru je uvedená len v závislosti od počtu splátok, t. j. 42 mesiacov, bez údajov o splatnosti prvej splátky a splatnosti poslednej splátky, nemôže nahradiť náležitosť vymedzenú v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. Údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený v zmluve konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Oznamenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, na ktoré poukazuje žalovaný a v ktorom je uvedený termín splatnosti prvej splátky úveru 19.11.2012 a poslednej splátky 19.4.2016, bolo vyhotovené dňa 18.10.2012, t. j. v deň podpisu zmluvy žalovaným. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa podpísala zmluvu dňa 16.10.2012, t. j. skôr, súd prvej inštancie konštatoval, že v čase, kedy žalobkyňa zmluvu podpisovala, nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Oznamenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalovaného, nie je podpísané žalobkyňou, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Zmluva neobsahuje tiež náležitosti podľa písm. j) zákona, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Po preskúmaní zmluvy súd prvej inštancie zistil, že žalovaný v zmluve, ktorú žalobkyňa podpísala dňa 16.10.2012, uviedol RPMN 60,49 % a v oznámení veriteľa o schválení úveru podpísaného dňa 18.10.2012 uviedol RPMN vo výške 69,61 %. Žalovaný neuviedol všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V tejto súvislosti čo do povinnosti žalovaného uviesť v úverovej zmluve aj predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06.04.2017 z ktorého citoval. Napokon uviedol, že je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN a navyše žalobkyňa nedostala dôležitú informáciu o skutočnej RPMN, keďže je zjavné, že výška úveru formálne uvedená v zmluve ako vstupný údaj pre výpočet RPMN je odlišná od výšky skutočne poskytnutého úveru. Tiež odporuje pravidlu o fungovaní RPMN, keď RPMN (69,81 %) je nižšia ako úroková sadzba (70,01 %).

4. Súd prvej inštancie sa ako podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaoberal aj skutočnosťou, že v zmluve sa nachádza iba údaj o počte splátok 42 a o výške mesačnej splátky 80,37 Eur. Nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, na splátku úroku a splátku poplatku.

5. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej zmluve absentujú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona pre tieto chýbajúce náležitosti sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného súd prvej inštancie považoval úver zo zmluvy o úvere zo dňa 18.10.2012 za bezúročný a bez poplatkov.

6. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, ktorý sa bránil, že právo žalobkyne je premlčané. Súd prvej inštancie pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby poukázal predovšetkým na formu zavinenia vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorá priamo súvisí s otázkou premlčania. Podľa názoru súdu prvej inštancie je dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne

vedel, že neuvedením správnej výšky RPMN a jej predpokladov priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere dohodnutím úžerníckych úrokov z úveru vo výške 70,01 % v rozpore s dobrými mravmi a nedodržaním ďalších obligatórnych náležitostí v zmluve nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že nebude môcť od žalobkyne žiadať úrok s úveru ani iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (tzv. nepriamy úmysel). Súd prvej inštancie poukázal na to, že odvolací súd viac krát vyslovil názor, že nie je možné vykonávať úžeru neúmyselne a to v rozhodnutiach práve proti žalovanému. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počítal s 10 ročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta od do dňa, keď k nemu došlo v zmysle ust. § 107 ods. 2 občianskeho zákonníka. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 18.10.2012, žaloba zo strany žalobkyne bola na súd podaná dňa 29.5.2019. Z uvedeného vyplýva, že desaťročná premlčacia doba neuplynula ani od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o to viac je odôvodnený záver, že desaťročná premlčacia doba nemohla uplynúť odo dňa, kedy sa žalovaný voči žalobkyni bezdôvodne obohatil, t. j. od okamihu, kedy prijal od žalobkyne plnenie prevyšujúce sumu skutočne čerpaného úveru. Súd už v minulosti poskytl spotrebiteľom ochranu so záverom, že obdobné konanie žalovaného veriteľa je viac ako nedbanlivostné. Spotrebiteľovi sa síce právo premlčí do dvoch rokov, od kedy sa dozvie o bezdôvodnom obohatení, no na prípad dopadá desaťročná objektívna premlčacia doba, ktorá uplynie bez ohľadu na vedomosť spotrebiteľa a ktorá plynie už od momentu nedôvodného prijatia plnenia veriteľom. Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa podala i v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože žalobkyňa sa o skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, dozvedela od svojho právneho zástupcu dňa 13.5.2019, kedy mu podpísala plnú moc na zastupovanie pri vymáhaní bezdôvodného obohatenia. V tom čase jej ešte žalovaný aj vykonával zrážky zo mzdy. Dňa 13.5.2019 teda začala plynúť subjektívna premlčacia doba, odkedy sa žalobkyňa dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil a ku dňu podania žaloby (29.5.2019) táto neuplynula. Preto súd námietku premlčania podanú žalovaným neuznal. Na základe uvedeného za situácie, že predmetná úverová zmluva je súdom považovaná za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu absencie základných zákonných náležitostí a ak žalobkyňa na predmetnom úvere zaplatila aj tieto úroky a poplatky, ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného z titulu zaplata sumy bez právneho dôvodu. Preto súd zaviazal žalovaného vo výroku I. rozsudku vrátiť žalobkyni sumu 3 205,42 Eur, o ktorú žalobkyňa na predmetnom úvere z titulu úrokov a poplatkov zaplatila viac ($5\,168,43 \text{ Eur} - (1\,284,25 + 678,76) = 3\,205,42 \text{ Eur}$). Suma poskytnutých a zaplatených finančných prostriedkov nebola medzi stranami sporná.

7. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalobkyňa si uplatnila proti žalovanému okrem istiny aj zaplata úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 205,42 Eur od nasledujúceho dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplata. Pretože žalovaný svoj dlh žalobcovi včas nezaplatil, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a preto súd žalobcovi priznal v zmysle citovaných zákonných ustanovení aj požadovaný úrok z omeškania vo výroku I. rozsudku od 13.6.2019 do zaplata, nakoľko žaloba bola žalovanému doručená súdom dňa 12.6.2019.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol vo výroku II rozsudku. Žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech priznal proti neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu a zároveň konštatoval, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky premlčania uviedol v bode 36 odôvodnenia, že objektívna premlčacia doba je 10 ročná a v rámci nej žaloba zo strany žalobcu bola na súd podaná. V odôvodnení uvádza všeobecné tvrdenia, v ktorých popisuje, že žalovaný mal konať s ohľadom na údajne nesprávne uvedené RPMN, úrokovú sadzbu či pre údajne neuvedené obligatórnych náležitostí v úmysle získať bezdôvodne obohatenie. Ustanovenie o 10 ročnej premlčacej dobe je výnimkou zo všeobecného pravidla o tom, že objektívna premlčacia doba v občianskoprávných vzťahoch je 3 ročná. Súd prvej inštancie nezdôvodnil žiadne skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním na základe ktorých pristúpil k aplikácii tejto výnimky zo všeobecného pravidla. V tejto súvislosti citoval žalovaný z rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06 čo do uvedenia dostatočne relevantných dôvodov na ktorých svoje rozhodnutie súd založí. Zároveň na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 311/07 čo sa týka ozrejmenia myšlienkových pochodov, spôsob hodnotenia dôkazov a skutkových zistení a vyvodenia právnych záverov takým spôsobom aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný,

zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený. Úmyselným bezdôvodným obohatením v spotrebiteľských vzťahoch sa zaoberal Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 1Cdo/238/2018 zo dňa 18.10.2018, ale aj v rozhodnutí 7Cdo/227/2019 zo dňa 27.05.2020 odkazuje na uznesenie 1Cdo/238/2017. Najvyšší súd SR uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti nemôžu samé o sebe bez ďalšieho zakladať nepriamo úmysel bankového subjektu. V konaní nebolo preukázané a odôvodnenie rozsudku to len potvrdzuje vychádzajúc z právneho názoru vyjadreného v rozhodnutiach v jednej z najvyšších súdnych autorít je možné uzavrieť, že žalobkyňa ak mala za to, že žalovaný sa na jej úkor obohatil, mala podať žalobu pred uplynutím 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. V takom prípade by bol jej nárok uplatnený bez rizika, že protistrana sa bude brániť námietkou premlčania s tým, že úmyselné konanie žalovaného preukázané nebolo. Pre posúdenie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je podstatné ex post hodnotenie, ale stav v čase vzniku právneho úkonu. V tejto súvislosti citoval žalovaný z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/530/2015, 14Co/637/2015 a 16Co/746/2015 a z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015.

10. Podľa odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie subjektívna premlčacia doba začala plynúť udelením plnej moci. Toto tvrdenie považuje žalovaný za nesprávne po skutkovej i právnej stránke pričom nesprávnosť právnych záverov má vplyv aj na rozhodnutie vo veci samej. V prípade subjektívnej premlčacej doby je začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová, že keď sa oprávnený dozvie je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba má objektívne k dispozícii skutkové okolnosti z ktorých vyplýva záver o vzniku a dôvodoch obohatenia a vie právo uplatniť na súde. Dozvedieť sa neznamená mať vedomosť o právnej kvalifikácii pretože pri podaní žaloby nie je žalobca povinný svoj nárok po právnej stránke kvalifikovať. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na konanie vedené pred Najvyšším súdom Českej republiky pod sp. zn. 33Odo/528/2006. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici a to rozsudok sp. zn. 16Co/746/2015 z ktorého vyplýva, že začiatok plynutia subjektívnej lehoty nezávisí iba od správania žalobcu ako dotknutej osoby a ani od udelenia plnej moci pre advokáta, ktoré úkony mohol od uzavretia spotrebiteľskej zmluvy so žalovaným kedykoľvek realizovať. Za vodítko v tomto smere považuje žalovaný právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu v ČR zo dňa 30.04.2002 sp. zn. 33Odo/477/2001. Žalovaný namietal nesprávnosť skutkových záverov a tiež aj právneho posúdenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k záveru o bezúročnosti úveru. Poukázal na otázku eurokonfortného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z., ktorá bola donedávna posudzovaná rôzne a došla až do stavu kedy čas súdnej praxe neakceptovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C/42/15. Túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR, ktorý uznesením sp. zn. 3Cdo/146/2017 vyslovil: „to však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s určovaním sledovanou smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C/212/07 bod 110)“. Žalovaný ďalej uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o skutkovej stránke veci pretože obe zmluvy o revolvingovom úvere sú tvorené ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Na podporu poukázal žalovaný na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/62/2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25Co/2/2019. Žalovaný tvrdil, že termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený, že je splnená zákonná požiadavka a termín konečnej splatnosti vyplýva z oznámenia o schválení úveru zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaje o dátume splatnosti prvej splátky. Čo do splatnosti splátok poukázal žalovaný na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z ktorého citoval. Dátum splatnosti poslednej splátky je taktiež explicitne vyjadrený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500036673, 8300052047 obsahujú určený termín o konečnej splatnosti viacerými spôsobmi a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedených v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti explicitným vyjadrením presného dátumu v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Žalovaný poukázal tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti podporuje tiež v smernici 2008/48/ES. Závery označeného rozhodnutia súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z. ktorým bol zmenený zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z. Bolo schválené okrem iného to, že bod 32 v § 9 ods.2 písm. b) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti

spotrebiteľského úveru“. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že ustanovenie článku 10 ods. 2 smernice 2008/48-ES kde sa omylom vykladá tak, že oprávnené členské štáty aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. V súvislosti s uvedeným úverom o ročnej percentuálnej miere nákladov a jej neuvedení a neuvedení predpokladov na jej výpočet žalovaný tvrdil, že aj v tomto smere je záver súdu nesprávny. Údaje o RPMN obsahuje každá zmluva a to v časti označenej ako bod „6“. Predpoklady výpočtu sú uvedené v bode 3 zmluvných dojednaní označené ako celková výška úveru, RPMN a podľa ktorého celková výška úveru bude dlžníkovi oznámená v oznámení podľa článku 2 ods. 2.2 tejto zmluvy o RU. Výška, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov a v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s voľnými úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia vo vzťahu k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade ak sa splátky priradia k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi spornými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 z ktorého citoval. Právne odôvodnil svoje odvolanie žalovaný podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100% právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní a to v plnom rozsahu.

11. Odvolanie bolo doručené žalobcovi na vyjadrenie. Vyjadrenie k odvolaniu do spisu predložené nebolo.

12. Odvolací súd má na základe podaného odvolania preskúmať rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 22.10.2021a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Prvá zásadná odvolacia námietka žalovaného smerovala k vznesenej námietke premlčania. Žalovaný poukázal na 10 ročnú premlčaciu dobu a jej výnimku zo všeobecného pravidla o tom, že objektívna premlčacia doba v občianskoprávných vzťahov je trojročná. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho konštatovanie, že samotné všeobecné skutočnosti nemôžu samé o sebe bez ďalšieho zakladať nepriamo úmysel bankového subjektu.

15. Odvolací súd nepopiera, že skutočne existujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré spochybňujú 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu. V tejto súvislosti však odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ (prvá komora) z 22.04.2021 vo veci C-485/19, kde návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný Krajským súdom v Prešove dňa 12.06.2019 a doručený Súdnemu dvoru 25.06.2019, kde žalovaným bol tiež Profi Credit Slovakia, s.r.o. Súdny dvor EÚ (prvá komora) rozhodol tak, že: 1. Zásada efektivity sa má vykladať vtom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

16. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na bod 73 odôvodnenia, z ktorého vyplýva, že hoc je táto povinnosť konformného výkladu obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, a to osobitne zásadou

právnej istoty, vtom zmysle, že nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy vrátane tých, ktoré rozhodujú v poslednom stupni, musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, pokiaľ táto judikatúra vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky z 05.09.2019, Pohotovosť, C-331/18 EU:C:2019-665, bod 56, ako aj z 05.03.2020, Opr - Finance, C-679/18, EU: C: 2020: 167, body 43 a 45).

17. Súd prvej inštancie, teda v súlade so záverom Súdneho dvora EÚ, tak ako ho uviedol odvolací súd vyššie správne rozhodol, že objektívna lehota na podanie žaloby bola zachovaná. Odvolacia námietka zo strany žalovaného, že je nárok premlčaný, lebo nebola dodržaná objektívna lehota na podanie žaloby nie je dôvodná. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podala i v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, keďže sa o skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil dozvedela od svojho právneho zástupcu dňa 13.05.2019, kedy mu podpísala plnú moc na zastupovanie pri vymáhaní bezdôvodného obohatenia. Vtom čase jej ešte žalovaný vykonával zrážky zo mzdy. I podľa názoru odvolacieho súdu až dňa 13.05.2019 začala plynúť subjektívna premlčacia doba od kedy sa žalobkyňa dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, a táto ku dňu podania žaloby, teda 29.05.2019 ešte neuplynula. Nebolo preto na mieste prihliadnuť k námietke premlčania vznesenej žalovaným. V tejto súvislosti zastáva odvolací súd názor, že uplatnenie námietky premlčania vo vzťahu k subjektívnej lehote by bolo možné hodnotiť aj ako zneužitie práva zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyni. Argument žalovanej, že vtom čase jej ešte žalovaný vykonával zrážky zo mzdy podľa názoru odvolacieho súdu svedčí o tom, že žalobkyňa vtom čase o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, či obohacuje nevedela. Námietka žalovaného vo vzťahu k premlčaniu nároku z dôvodu nedodržania subjektívnej premlčacej zo strany žalobkyne preto tiež nie je dôvodná.

18. Následne sa odvolací súd zaoberal námietkou žalovaného, že zmluva nie je bezúročná a bez poplatkov. Žalovaný tvrdí, že zmluva spĺňa všetky náležitosti, ktoré jej zákon č. 129/2010 Z. z. požaduje. V tejto súvislosti je podľa názoru odvolacieho súdu dôležité zistenie súdu prvej inštancie, že žalovaný v zmluve, ktorú žalobkyňa podpísala dňa 16.10.2012 uviedol RPMN 60,49%, a v oznámení veriteľa o schválení úveru podpísaného dňa 18.10.2012 uviedol RPMN vo výške 69,61%. Zároveň žalovaný skutočne neuviedol všetky predpoklady na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Je skutočne zjavné, že výška úveru formálne uvedená v zmluve ako vstupný údaj pre výpočet RPMN je odlišná od výšky skutočne poskytnutého úveru. Tiež odporuje pravidlu o fungovaní RPMN, keď 69,81% je nižších ako úroková sadzba 70,01%. Skutočne podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., pre chýbajúce náležitosti sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. I odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie považoval úver zo zmluvy o úvere zo dňa 18.10.2012 za bezúročný a bez poplatkov. Teda odvolacia námietka žalovaného, že zmluva obsahuje všetky náležitosti tiež neobstojí.

19. K tomu odvolací súd dodáva, že pokiaľ zmluva neobsahuje čo i len jednu náležitosť, ktorú jej ukladá zákon, v danom prípade sa uvedené týkalo RPMN, nebolo dôležité, či zmluva obsahuje alebo neobsahuje aj ďalšie náležitosti.

20. K otázke členenia splátky odvolací súd uvádza, že pripúšťa názor, že nie je nutné členenie splátky úveru na istinu a úrok, pričom poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu vydané k tejto otázke, napríklad 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018 alebo novšieho 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018, a 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019. Uvedené však vo vzťahu k správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevykazuje právnu relevanciu.

21. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nemôže odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť žiadne nedostatky. Žalovaný v odvolacom konaní v tejto časti nevzniesol žiadne námietky, s ktorým by sa už nebol vypořiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp.zn . IV. ÚS

252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

22. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalovaného zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil z dôvodu, že súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešný žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vo vzťahu k neúspešnému žalovanému. Zároveň o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.